

La Veu d'Inca



REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Murta, 5.--INCA.

Any I

SETMANARI POPULAR
INCA 24 JORIOL 1915

Núm. 50

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

El Cos de Secretaris

Municipals... nol

La setmana municipal celebrada a Barcelona la setmana passada, va acabar amb una assemblea de secretaris municipals i's va demanar en ella lo que sempre se demana en tofa assemblea de tofa mena de funcionaris: la formació del cos corresponent. Un cos de funcionaris és una agrupació forçosa amb un reglament que té per objecte fixar la seva situació donant-los una relativa inamovilitat, establir una escala gradual de categories i sous, delimitar les seves funcions i garantir les seves aptituds.

L'establiment d'aquests cossos unes vegades ve de dalt, ço es, dels que governen; altres ve de baix, ço es, dels mateixos funcionaris; mai ve per desitjos o imposicions de la opinió pública; al menys no'n coneixem un sol cas.

El Cos serveix admirablement als governs per a estendre sa efectiva dominació i per a fer-lo sentir fins als darrers individus saltant per damunt de totes les organitzacions inferiors; és la gran arma dels governs centralistes. Es la tela d'aranya que té l'Estat per a sentir, exercitar o apagar a son albir de les més ínfimes trepidacions de la perifèria, és el sistema de drenatge per a secar les butxaques dels contribuents, és el factor integral de la seva absoluta sobirania, és la anulació de tot poder de segon ordre situat entre l'estat i l'individu.

Un funcionari és un servidor del públic fins el dia que pertany al «Cos»; d'aquell dia ensà és un servidor incondicional de l'Estat, és una peça més de la gran organització burocràtica.

Entre un empleat i un burócrata hi ha aquesta gran diferència: el primer té de fer la feina a satisfacció de la clientela que serveix, té els ulls girats cap a baix; el segon no té més obligació que satisfer les concupiscències de l'amo, sempre té els ulls girats cap a dalt.

Si'ls governs centralistes desitjen la creació de tofa mena de «cossos», no menys la desitjen ets funcionaris, perque aixís asseguren la seva col·locació, el seu sou; adquireixen el monopoli sense competència de ses funcions i defensen les seves extra-

limitacions amb tal de que sien fetes a major honra i profit del que'ls mana.

Aixís govern i cossos venen a constituir-se espontaniament en societat i viuen simbotricament una mateixa vida, com passa amb tots els monopolis: condueixen cap a l'Estat totes les fonts que rajen riquesa i ells a son torn ne cobren una important participació.

Dintre d'un Estat que's mantingues en ses propies funcions i amb un reglament descentralitzador, podrien no ser altra cosa que'ls medis amb que l'Estat complís ses imprescindibles obligacions, dintre d'un Estat centralitzador, els Cosos són lo que havem dit, medis molt perillosos d'extralimitacions.

Cal pensar i preveure que'l Cos de Secretaris municipals pot ser la darrera caiguda del darrer baluart de l'independència municipal el dia que sigui manejat per l'Estat. Aquest cos estarà a disposició del qui més li pugui donar en diners i en influencia; la conseqüència es natural.

A la llarga, l'Estat els pagarà, l'Estat els anomenarà, els concursos i les oposicions es farán a Madrid, com passa amb tots els demás cossos, les secretaries municipals de més alta i potser també les de menys categoria serán invadides pels forasters o pels adictes incondicionals, i'ls municipis deixarán de ser municipis per esdevenir una mena de secretaries o taquilles de la gran oficina central, ço es, tentàculs de gran pop centralista, amb gran satisfacció de les butxaques de tots els secretaris a ciencia i paciència de les butxaques dels vilatans o dels ciutadans.

L'admosfera centralista creada de dos centurries ençà és tan densa que fins ha arribat als pulmons dels mateixos que combaten el centralisme, i no vulga Deu que's pugui dir qu'hem estat nosaltres mateixos, els catalans, enemics de l'Estat centralista, els qui li hem donat l'arma millor.

Veusaquí les raons perque veiem amb zel, diguem-ho més clar, perque som enemics de la creació del Cos de Secretaris municipals.

JAUME RAVENTÓS.



EL PATRIOTISME

FONAMENT DE LA PAU

Qui sab si Déu voldrà algún dia que en la terra hi regni una pau llarga, de aquelles que fins arriben a cansar. Mes els homes de feules avall havem d'aspirar a resoldre el problema de la pau de la millor manera possible, prenent la pau com un ideal més o menys íntegralment realitzable.

¡Tants prodigis d'invenció com surten del cervell dels homes per a fer més llargues i més virulentes les guerres i tant aigualit i degenerat com sembla aquest mateix cervell quan vol produir una pensada en pro de la pau si és qu'alguna vegada ho vol!

No sembla pas que mai s'hagi preocupat massa l'humanitat de com se podrien evitar les guerres, i de quins camins hi ha per assolir la pau.

El dia que verdaderament s'ho proposi la societat, els savis rumiarán, els escriptors gastarán tinta, els polítics negociarán, els poetes cantarán, ço és, tofa la societat activa rondará en torn del problema que voldrà resoldre. Mentres aixó no passa bè se'ns pot permetre a nosaltres que damunt d'aquesta qüestió i enfoquem nostre petit fanalet del sentit comú, a veure si palpant, palpant, ens porta a alguna posició interessant.

Tot fa creure que les guerres venen com a conseqüència de les concupiscències il·lícites a que és tan propensa la naturalesa humana: però els horrors que ella porta són tant contra la mateixa naturalesa que's fa difícil creure que fossin possibles, si alguna idea falsa, si algún sentiment esguerrat no els planés el camí.

Imperialisme és una paraula bonica que cova dessota les serpotes del orgull i de l'avarícia. L'imperialisme polític vol estendre i més i més les fites del estat sens trobar res que sia digne de respecte. Es l'orgull.

L'imperialisme econòmic vol acaparar totes les fonts que rajen or. Es l'avarícia.

L'un ajuda a l'altre, i fins intenten justificar-se mútuament. ¿Cóm no s'ha d'estendre l'estat si les necessitats econòmiques ho demanen? ¿Cóm no cercarem el domini industrial i comercial si aixó és una necessitat de l'estat?

Quant l'imperialisme dels uns topa en son

desenrotllo amb l'imperialisme dels altres, de la topada en surt foc i aquest foc és la guerra amb totes ses desgracies i atrocitats; i en ella els homes cercant viure es maten, i adelerats darrera la riquesa s'em-pobreixen i els estats s'enrunen tres cops, abans de la guerra, en la guerra i després de la guerra.

Després de tot aixó no escarmenten perquè del matar-se se n'han fet com una mena de religió; la gent se maten per *patriotisme*; tota aquesta sang es la sang del sacrifici vesada en l'altar de la *patria*.

No hi ha guerra grossa de la que no'n surtin sacrificades moltes patries que perden sos drets històrics i sa independencies relativa, i encara el nom de patria ha de servir per a disculpar la sang que les augega.

Hi ha de la patria una falsa idea que ha esguerrat el sentiment de patriotisme.

Aquestes organitzacions imperialistes que les guerres han portat amb sang de patria, no son les patries, que aquestes son mares que fan viure a sos fills mentres aquelles els trossejen i els devoren.

Aquest deliri de grandeses o de riqueses, que fabrica granades, que uniforma soldats, que crea enginyers de destrucció, que encen els odis i fa esclatar les lluites, no es patriotisme, que el patriotisme o no es res o es un amor i l'amor no es el missatger de la mort sino la aurora de la vida.

Les patries han estat obra secular de la natura i de la voluntat de Deu, son lo que son, com les nostres mares, i quiscun s'estima la seva, guapa o llejja, pobre o rica, gran o xica. L'amor a la patria es una derivació de l'amor a Deu que l'ha creada i ha delegat en ella, com en nostra mare, una part de la seva integral sobirania.

Pot-ser no hi puga haver pau sense grans organitzacions mundials, pero aquestes no han de ser fruit de ambició sinó conseqüència de la voluntaria federació de les petites patries que tenen de acceptar per be de la humanitat aquesta llei, aquesta limitació de la seva independència.

Ja tenim una primera feina a fer, un estudi dels pobles, una delimitació de les patries, la concreció verdadera i justa de la idea i del sentiment de patria.

J. R.

De «L'Apas».

COLOR DE CEL

Color de cel m'ha dat sempre alegria
per hont se vulla l'hagi vist posat;
d'aquest color lo cobricel tenia
l'hermós lletet de ma primera edat.

En ell, somnis d'encant y de ventura,
disfrutava amb repòs mon esperit;
tot era goig, no havent de rès fretura,
y'ls angels me guardaven día y nit.

Color de cel tenia'ls ulls la nina
qu'en lo balcó posàren-me los Reys,
color de cel una cinteta fina
que li lligava sos daurats cabells.

Color de cel duia'l vestit de festa
y a ohir anava amb ell Missa major;
duia també d'igual color la vesta
la mare de Jesús mon Redemptor.

Color de cel mon pensament somreia
amb lo esdevenidor com un mirall
ni un nuvolet, ni una brometa hi veyia,
tot era meu lo món, tot meu l'espai.

Mes tart, l'amor ab juvenil fel-lera
com si jugàs a fet me perseguia,
color de cel portava la senyera
y al punt que la vegí ja m'hi rendia.

«Anèm, li diguí jo llargues estones
passarèm a la vora de la mar,
y entre'l color del cel y de les ones
ab més dalit, mon bé te sabré aymar.»

Immens fou nostre amor; y en sa gaubança
sempre crexent a Deu s'en va pujar;
baxaren angelets, mes d'anyorança
volant amunt, algún s'en va tornar.

De tot lo món llevors vaig oblidarme,
aubetets apretant sobre mon cor;
unida ab ells volia soterrarme
y que'm cobrés la llosa ab lo meu plor.

Consol de cap manera ja'n volia
per ma dolor, més que la mort crudel,
mes, ay! volguda veu de gran valia
va dirme: Axeca tos ulls al cell!

De Deu venia la paraula ohida,
y com ressort vibrà en mon esperit;
sense conhort, cercantne, desseguida
allà dalt vaig mirar de fit a fit.

Per tot vegí el color de ma alegria
y vaig pregar a Deu juntes les mans:
era el color del manto de Maria
y sota d'ell jugaven mos infants.

VICTORIA PENYA.

LO PARE COLOMA

A dins del seu Breviari se li ha trobat al insigne jesuïta un paperet amb una nota concebuda en los termens següents: «Hoy 13 de noviembre de 1885 me ha dicho el Rdo. P. Provincial Francisco Luruzabal, que vivirá hasta los 65 años»

Y aixís ha succeït. Després de llarga malaltia que ha sigut suportada amb santa resignació ha mort a Madrid lo exim escriptor honor de la Companyia de Jesús y gloria de les lletres espanyoles. Era ell un novelista que començà a escriure baix la direcció amorosa de la Cecília Bohl de Faber, la escriptora coneguda pel pseudònim de *Fernan Caballero*, y en un temps en que la literatura castellana tenia noms com los de Joan Valera, del Alarcón y del incomparable Pereda, lo P. Coloma s'hi posà briosa-ment al rengle dels mestres amb una producció tan abundosa y tan selecta que, aixís com ha fet les delicies de la nostra generació, no li mancarà lo tribut d'admiració de una llarga posteritat. Perdrà pot ser un cert interès lo tan discutida obra *Pequeñeces*,

pero les seves noveles històriques, millor dit histories novelisades, restaran y seran sempre ab fruició llegides, per la ben con- duïda trama de la acció, lo relleu dels personatges, la descripció de llocs y cos- tums, tot brillantat per un estil pur y d'una casticitat natural sense afectació rebuscada que fan atrayent y sugestionadora sa lec- tura.

Les publicacions del P. Coloma han sigut sens dupte un dels majors èxits editorials de la nostra època, y tant a la Penin- sula com en les terres americanes hont se parla'l castellà, ses repetides edicions han sigut en breu temps agotades. Y moltes de ses obres han sigut en diverses llengües traduhides; y es cosa de notar que'ls tra- ductors no han sigut pas membres del me- teix Institut, sino literats que, comprenent lo doble valor literari y moral dels escrits del P. Jesuïta espanyol, los han volgut fer co- neixer a sos compatricis. Son molts los qui's queixan de que la literatura espanyola no tinga'l caudal d'obres de amenitat que pugan posarse en mans de tothom, sobre tot de la gent jove; a mi'm sembla que ab algunes del Alarcón, ab les den Pereda y totes les del P. Coloma tenim una bibliote- ca que pot competir ab les similars de altres nacions.

Tan com bon escriptor, fou lo P. Lluís Coloma un exemplar fill de Sant Ignasi; y sos mèrits haurán ja rebut del Senyor a qui serví ab tanta fidelitat, la eterna recom- pensa.—C.

(DISCURS D'EN LERROUX)

Com vol conjurar la crisi

El senyor Lerroux ha fet un discurset minso; d'ell no volem recullir més que duas afirmacions, que amb el consiguient comentari haurien de córrer entre els obrers catalans.

El senyor Lerroux creu que ve sobre Es- panya una gran crisi. Que fugiran els ca- bals i els homes; pensa que ja s'han acabat les demandes de la Intendencia de l'exèrcit francès.

I és així com el Regionalisme i les socie- tats econòmiques i les obreres i els gremis de Barcelona es preocupen de demanar, d'exigir del Govern reformes per assegurar el treball i retenir a Espanya homes i ca- bals; ell, el senyor Lerroux, ni en parla. El senyor Lerroux vol que ens declarem a fa- vor dels aliats per què així, a l'acabar la guerra, podrem demanar-los diners per a implantar noves industries.

Es a dir: que el mitjà millor de privar que surtin d'Espanya els cabals que xucla- rà la imperiosa necessitat de reconstruir que sentirán els pobles aliats, França i Bèlgica sobre tot, és... que aquests ens deixin di- ners, que ens facin empréstitos. Ells que fin- drán un deute de guerra de trenta, de qua- ranta mil mil'ions, que tenen i tindran per temps, el curs forsós del bitllet i necessitats de reconstrucció per centenars de mils mil-

lions, ens han de deixar diners a nosaltres...

No déiem que el perill és que els nostres diners se'n vagin...?

L'altra raó del senyor Lerroux no és un disbarat econòmic, és una raó inhumana. La crisi del treball que nosaltres volem combatre amb reformes, el senyor Lerroux la vol combatre suprimint l'obrer. Es compromet—diu—ara que mancaràn feines a allistar 100.000 homes per anar a les trinxeres franceses. Deliciós! Cent mil obrers menys resolen bé la crisi actual, i comptant que d'aquests ne moririen 50.000 i se'n inutilitzarien 50.000 més, ja no hi hauria gaires homes per exportar, feta la pau, ni crisi de treball.

I això es pot dir sense protesta de ningú entre dues mil persones que ho escolten!

El senyor Lerroux, com altres elements dels partits republicans, procura desviar l'atenció dels obrers dels problemes econòmics per a llerçar-los a lluites passionals, a marors polítiques.

Es una manera com qualsevol altra de servir al Govern del senyor Dato. Prou ho enseya el començament del discurs i en lo que després va passar amb el delegat del governador i la policia.

El senyor Lerroux, com tot el que s'ofega, s'agafa, si el troba, fins en un ferro roent.

De «La Veu de Catalunya».

Noves de Mallorca

PALMA

Dissapte passat a vespre, la Secció d'Adoració Nocturna de Palma, va celebrar la *Vigília de les Espigues*, a l'Església del Tèrreno.

Entre els assistents, figurà l'il·lustríssim Dr. Miralles, Bisbe de Lleida.

Pronuncià hermosa plàtica Mossen Francesc Fluxà. Acabats els oficis divins, en que oficià el Director Espiritual de l'Adoració, Mossen Josep Ferrer de la Cuesta, amb processó se dirigiren al Oratori de Nostra Senyora de Belver, a on se fé la benedicció an els vents, amb el Santíssim, cantant-se després hermosos cants eucarístics.

El Governador Militar accidental de Mallorca, Coronel Sr. Nouviles, per orde del Sr. Capità General, publicà el dia 21 del corrent, disposicions que interessen an els accedents de cupo:

1er. Seràn agregats, per la corresponent instrucció, an el Regiment d'Infanteria d'Inca, els reclutes de la Zona del mateix nom, destinats an els Regiments de Mahó i Mallorca.

2on. Els individus de la Zona d'Inca destinats a les tropes d'Enginyers de Menorca, seràn agregats an els de Mallorca.

3er. Els de la Zona d'Ibiza, destinats an el Regiment de Menorca, s'agregaràn al Batalló de Cassadors.

4rt. Totes les instruccions dictades en 15 de Abril ultim, seguiràn en la incorpora-

ció de que se tracta, en tot lo que no s'oposi a la R. O. del 14 del mes actual.

La Societat *Isleña Marítima*, en Junta celebrada dilluns passat, además de acordarse alguns ascensos de personal, s'acordà que el nou Vapor «Mallorca» darrerament adquirit, comensi demà diumenge a prestar els seus servicis. Aquest vapor ocuparà el tercer lloc entre tots els altres.

MANCOR

Diumenge passat celebrá a l'Església parroquial d'aquest poble, la primera missa al novell sacerdot Mossen Llorens Martorell, Rector del Col·legi de la Sapiencia de Palma.

Per aquest motiu, tot el poble acudí a prendre part en dita festa, Se cantà per alguns col·legials amics seus i altres estudiants, la missa d'En Perossi: «Te-Deum Laudamus». Ocupà la càtedra sagrada, Mossen Guillerme Miralles, antic alumne de la Sapiencia.

Després de l'Ofici, tengué lloc a la casa del novell sacerdot, un gran refresc i més tart un convit de 300 cuberts.

El sacerdot Mossen Martorell ha rebut una gran colecció de preciosos regals.

Donàm l'enhorabona an el nou ministre del Senyor.

Ecós de Ca-nostre

CASAMENT—Dia 21 prengueren l'orde del Matrimoni D. Josep Salas Coll i D.^a Antonia Ramis Alzina. Unió que beneí Mossen Jaume Salas germà del noví.

Donàm l'enhorabona a la simpàtica parella, que Deu beneesca amb mà abundosa i les concedesca la felicitat en lo nou estat de vida. Amen.

ENTRONISACIÓ—Dimars se fé l'entronisació del Cor de Jesús a ca D. Juan Estrany Mateu, Vice-Secretari del Ajuntament. L'Econom Mossen Miquel Llinàs verificà la piadosa cerimonia, finalisant l'acte amb un parlament d'enhorabona per aquella familia que entronisava come Rei de sa Llar el Sagrat Cor, quant tantes cases l'engegaven en la seva reprobable conducta. L'Escolania Seràfica acompanyada d'armonium solemnità la festa en los seus melodiosos cants, baix la direcció del Pare Llinàs.

El casal del Sr. Estrany, se vé plé de parents i amics que havien estats convidats i que foren obsequiats amb un esplèndid refresc. Com sempre sol succeir en aquestes festes de familia, la gent sortí agradablement impresionada.

EXPLORADORS A INCA—Dimecres reberem an aquesta Redecció la visita del Director dels Boys Scouts de Palma, Mn. Francesc Sureda i Planas. Venia acompanyat d'un explorador partenexent a la secció palmesana i del Sargent Vidal d'Inca.

Mos digué que havien visitat les autoritats

locals, en demanda de la seva valiosa cooperació per instituir a Inca una rama de la associació i que se'n anava satisfet de la bona acullida que per tot havia trobat per passar avant tasca tant laudatori per la educació física i moral de la joventut.

Pot comptar també en la nostra, encare que de poc valiment.

DESTÍ—Acabàm de lletgir, en recents disposicions militars, que el distingit primer tinent D. Josep Sampol, fill de nostro amic i colobrador, D. Miquel, acaba d'esser destinat an el Regiment d'Inca n.^o 62.

Mos n'alegràm ferm i li donàm nostra enhorabona, lo mateix que a sa familia.

En los síntomas de enfermedades artríticas como son el reuma gota, ciática, cólicos nefríticos, arenillas, mal de piedra, neuralgias, etc. tomad la «Piperazina Dr. Grau». Es el mejor disolvente del ácido úrico.

PUJADA DEL VI—A molts de cellers que venen el vi a la menuda l'han pujat 5 i 10 cèntims el litre o sia la quarta. Ara s'en ven de 30 a 40 centims.

FESTES RELIGIOSES—Amb gran solemnidad s'han celebrades, a la Parroquia, la festa de N.^a S.^a del Carme; i a S. Francesc, la de S. Vicens de Paul que les Germanes de la Caridad han dedicat al seu Fundador.

TORTORA.—A una casa d'aquesta ciutat ha comparegut una tortora. La persona a qui li haja fuita i la vol recoperar pot passar per aqueixa imprenta i n'hi darem raó.

AJUNTAMENT

Definitivament, la Corporació Municipal, ha arrendada la espaiosa casa de Mossen Matgí Marqués, del carrer de Lloseta, per la Estació del telegraf i del telefon.

Aquests dies ja s'han comensats els treballs de trasportament i instalació dels aparells telegrafs que fins ara havien estat an el carrer de la Gloria.

Es de creure, que tenguent la casa pel telefon, aquest aviat funcionarà, puis se vol activar ferm l'instalació de la red telefònica.

El Sr. Bal·le D. Pere Balle, ens ha manifestat, que, atenguent al dol general de la Guerra d'Europa, l'Ajuntament ha acordat que la festa dels Sants Patrons, anguany, sia més senzilla, com s'ha fet a bastants de punts del Continent; aprofitant, així-mateix, l'ocasió per normalisar l'estat precari del Municipi, que té que distreure fondos en l'implantació del telefon que no tenia en pressupost. I així, en la supressió d'alguns numeros de la part civica s'ajudarà a regularisar els comptes.

La festa dels Sants Patrons Abdón i Senen consistirà en los següents actes: A la Església, Completes, Ofici major en que predicarà el M. I. Mossen Mateu Garau, Canonge Penitencier, i processó per la vila.

En el festival cívic: ball de la reveflla, corre-gudes, il·luminacions i música per la banda municipal.

Sabem, així-mateix, que alguns particulars fan gestions envers del Governador perquè'ls doni permís per fer una novillada el dissapte dels Patrons; pero això come a cosa particular en que l'Ajuntament no hi tendrà part directa.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat

Bessó	a	107'00	el quintá
Blat	a	21'50	la cortera.
Xexa	a	00'00	id.
Sivada	a	08'50	id.
Id. forastera	a	08'00	id.
Ordi	a	09'00	id.
id. foraster	a	08'50	id.
Faves pera cuinar	a	27'00	id.
id. ordinarias	a	19'00	id.
id. per bestia	a	18'50	id.
Blat de les Indies	a	17'00	id.
Fasols	a	30'00	id.
Monjetes de confit	a	50'00	id.
id. Blanques	a	45'00	id.
Siurons	a	30'00	id.
Garroves	a	06'00	

OCURENCIES

Un dia de aquesta setmana una guarda d'atlots, fadrins i homos casats, afe-raven un canet raté a un *moix*, que deien ells, a un homo que estava completament *meulo*.

Era devés les deu de sa nit i aquesta partida de grandulagos, rodetjant sa presa feien gran alborot i aluleia. —¡Ah petit!... agafe'l...! ja'l tens... dul an es *moix*...! Vivaaaa...! —i es canet, estirant es colsons an aquell amarat de suc de parra, que feia esses, el feia caure en-terra.

Llevó aquella comparsa, tornava axecar s'héroie de la seva alegria per repetir l'espectacle gratis pels carrés a on passaven, i així sucessivament.

¿No trobau, lectors de la *Veu*, que aixó és una funció de gran cultura que

ennobleix una ciutat? Aixó que n'hi havia qualcun que, a voltes, es cap li roda i li apareix que son es carrés que ballen.

¡I no pendre llum de na pintora!

S'AVORRIT.

MOVIMENT DE POBLACIÓ

NAXAMENTS

Dia 11.—Miquel Llompart i Garcias, fill de Miquel i de Magdalena.

—Francisca Company Vallespir, fill de Miquel i de Catalina.

—Francisco Zacarias Gamundi, fill de Francesc i de Margalida.

Dia 12.—Francesc Llabrés i Pujades, fill de Sebastiá i de Catalina.

dia 15.—Arnau Gual i Coll, fill Josep i de Catalina.

Dia 17.—Antonia Pujades Llabrés, fill de Guillerme i de Antonia.

Dia 18.—Bartomeu Aloi Reixach, fill de Antoni i de Catalina.

Dia 18.—Bartomeu Payeras Ferrer, fill de Pera Antoni i de Bàrbara.

Dia 19.—Paula Figuerola Capó, filla de Antoni i de Sebastiana.

Dia 20.—Antoni Llompart Martinez fill de Antoni i de Francisca.

Dia 22.—Bartomeu Beltrán Perelló, fill de Bartomeu i de Margalida.

DEFUNCIONS

Dia 15.—María Llabrés Pons, de 2 anys morta a consecuencia de Gastritis.

Dia 16.—Francesc Fuster Valls, de 8 anys, mort a consecuencia de Tétaros.

Dia 16.—Bartomeu Llabrés Marqués, 84 anys mort a consecuencia de Enteritis.

Dia 19.—Jordi Corró Ferrer, fadrí, de 44 anys, mort a consecuencia de Degeneración amilvidea.

Dia 21.—Antonia Pujades Perelló, fadrina de 21 any, morta a consecuencia de Meningitis.

Dia 25.—Paula Garcías Batle, casada, de 25 anys, morta a consecuencia de Peritonitis crónica.

VENALS

Una peça de terra, plena d'arbres, d'unes 4 corterades anomenada CAN GUINEU situada an el camí de Lloseta, propietat de l'amo'n Joan Ferrer (de May Nou) de Consey.

Una cadena de ferro i caxon de giny, en molt bon estat, que han servit per treure aigo a una cini.

An aquesta imprenta s'en darà més claricies.

¡ATENCIÓN!

Reapertura de la gran Fotografía FIOR

POR EL

Fotógrafo Sr. A. AMADEO

Estará abierta al público, unicamente los Jueves y Domingos

TRABAJOS DE TODAS CLASES

VERDADERAMENTE ARTÍSTICOS

Magníficas e insuperables ampliaciones retocadas en negro, a todos colores y a una sola tinta.

Visitad esta casa

y os convencereis

Plaza del Sol 8.—Inca (Mallorca).

ANDREU CAIMARI

In Hoc Signo Vincis

Poema Constantinià premiat en el XV Certamen Científic-Literari del Seminari conciliar de San Pere, de Palma de Mallorca, celebrat en el dia 6 de novembre de 1913—Edició en paper de fil virgurat costada pel Magnífic Ajuntament d'Inca.—Un exemplar ptes. 1'50.

Venal a les principals llibreries i a l'imprenta de *La Veu d'Inca* en gros i a la menuda.

Tip. Durán.—Inca.

PLANCHADO

ALEMÁN

Se lavan y planchan **Cuellos, Puños y Camisas**. Preferimos se entreguen la prendas sucias o sea sin lavar.

Precios

Cuellos todas las formas a 10 céntimos uno.
Puños id, id. a 10 céntimos par.
Camisas de 20 a 40 céntimos según forma

Sucursal en Inca.—Sastrería y Camsería de **FLORENCIO PRAT**—Mayor 6, 8, 10—P. del Sol, 1 y 2.